

Jørn Jespersen (SF):

Det er jo rigtigt, at spørgsmålet har været rejst adskillige gange, og jeg vil også gerne meddele fødevareministeren, at det vil det blive ved med, indtil hykleriet holder op.

Sagen er jo den, at ministerens svar ganske enkelt ikke er troværdigt. Ministeren siger ét og gør noget andet. Ministeren siger, at regeringen principielt er imod yderligere statsstøtte oven i de 300 mia. kr., som landbruget i forvejen får. Det sætter jo også udtalelsen om det velfungerende erhverv en lille smule i relief, at det er et erhverv, der får 300 mia. kr. i støtte. Men det er regeringen altså principielt modstandere af. Men i de tre sager, der har været, mens ministeren har været fødevareminister, har regeringen støttet det.

Ministeren har undervejs sagt, at nu var det også sidste gang og har oven i købet været meget bombastisk med at sige, at ministeren ville lægge hovedet på blokken på, at det var sidste gang.

Så kommer der en ny sag, hvor græske bønder gerne vil have yderligere støtte til deres bomuldsproduktion, på trods af at de i forvejen får fire gange verdensmarkedsprisen, og på trods af at de selv har rodet sig ud i problemerne ved at overskride kvoterne.

Derfor er det ikke troværdigt, når ministeren bliver ved med at sige, at det er man principielt modstander af, når man gør det modsatte, og derfor bliver jeg nødt til at spørge: Hvad er det præcis for kriterier, regeringen lægger til grund for at vurdere det her? Hvornår foreligger der helt konkrete, ekstraordinære omstændigheder, som gør, at man kan støtte yderligere statsstøtte? Eller spurgt på en anden måde: Kan ministeren forestille sig en situation, hvor regeringen ikke ville støtte det?

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg tror ikke, at hr. Jørn Jespersen er i tvivl om – heller ikke efter den debat, vi havde i november omkring vores holdning til landbrugets muligheder for at deltage i et frit verdensmarked – at også regeringen går ind for, at EU's fælles landbrugspolitik bliver reformeret. Det har vi haft lejlighed til at drøfte ved mange forskellige lejligheder, altså en gradvis afvikling af den direkte støtte til EU's landbrugproduktion.

Derfor er det også, som det også har været nævnt adskillige gange, den generelle danske holdning, at statsstøtte bør begrænses mest muligt, og at det som sagt er EU-Kommissionen,

der træffer den endelige beslutning og også afgør, om det er foreneligt med de aftaler, der ligger i EF-traktaten.

Men det kan jo ikke udelukkes, at der kan være et EU-land, som vil kunne komme i sådan en helt ekstraordinær situation, hvor statsstøtte kan være nødvendig i en periode. Man kan vel heller ikke helt udelukke – jeg håber ikke, det bliver tilfældet – at Danmark igen kunne komme i en situation, hvor vi bliver nødt til at bede om Rådets tilslutning. Jeg håber aldrig, jeg skal komme i den situation, men man kan ikke afvise, at det kan komme dertil.

Så med hensyn til hr. Jørn Jespersens ønske om, at man får nogle konkrete eksempler på, hvor man så i givet fald ville kunne gå ind og acceptere eller undlade at modsætte sig en statsstøtte i helt særlige tilfælde: Den opskrift ved hr. Jørn Jespersen jo godt, at man ikke kan give. Det er i helt særlige tilfælde.

Jørn Jespersen (SF):

Jo, men jeg er i stigende omfang i tvivl om, hvad regeringens linje, når det drejer sig om afvikling af landbrugsstøtte, er. Jeg konstaterer jo den ene gang efter den anden, at regeringen siger ét og gør noget andet. Regeringen siger i sine festtaler, at man går ind for, at erhvervet skal hvile i sig selv, og at det skal fungere uden statsstøtte og på markedsvilkår. Men hver gang man kan komme til det, så støtter man yderligere statsstøtte oven i EU-støtten.

Det er derfor, jeg har svært ved at tage det alvorligt og ikke synes, det er særlig troværdigt, når ministeren siger, at den danske regering generelt er imod den form for statsstøtte, når de tre eksempler, der har været, viser det modsatte.

Kl. 16.50

Derfor bliver jeg nødt til at spørge ministeren: Er den generelle holdning om at være imod statsstøtte nogen sinde kommet til udtryk under den nuværende regering? Har man nogen sinde fulgt sin principielle holdning og sagt nej og dermed blokeret for yderligere statsstøtte? Det kan regeringen jo gøre, fordi beslutningerne kræver enstemmighed.

Hvis ikke regeringen kan komme med ét eneste eksempel på, at man har fulgt det, man kalder sin generelle holdning, så begynder det at være meget utroværdigt. Derfor vil jeg også gerne gentage mit spørgsmål: Under hvilke omstændigheder kan fødevareministeren forestille sig, at den danske regering vil sige nej?